

Скривена историја четрдесетог стиха - број двадесет

Drugo teško — sedmi deo — Jezekilj

Jeff Pippenger
2026-07-29

Prihvatljivo je biblijsko razumevanje poistovetiti proroka Jezekilja kao tridesetogodišnjaka u njegovim uvodnim stihovima.

И догоди се тридесете године, четвртога месеца, петог дана у месецу, кад бејаш међу заробљеницима крај реке Хевара, да се отворише небеса, и видех виђења Божја. Петог дана у месецу, то беше пета година од ропства цара Јоахина, дође реч Господња изричито Језекиљу свештенику, сину Вузијеву, у земљи Халдејаца, крај реке Хевара; и онде би рука Господња на њему. Језекиљ 1:1–3.

Неки верују да се „тридесета година“ заснива на одређеном јубилејском циклусу, који је започео с царем Јосијом и завршио се првим стихом четрдесетог поглавља.

Двадесет пете године нашега ропства, на почетку године, десетог дана у месецу, четрнаесте године пошто град беше поражен, тога истога дана рука Господња беше на мени, и одведе ме онамо. Језекиљ 40:1.

Библијски хронолози датирају први стих четрдесетог поглавља или на 28. април или на 22. октобар 573. године пре Христа. Сви пророци указују на последње дане, тако да је јесењи датум, 22. октобар 573. године пре Христа, омега-датум једне линије која је отпочела педесет година раније у ономе што се назива „Јосијина Велика Пасха“, 5. маја 622. године пре Христа.

Број тридесет је символ свештеника, који су требало да имају тридесет година када су почињали да служе. Без обзира на то да ли први до трећи стих прве главе Језекиља означавају да је Језекиљ имао тридесет година, или га једноставно, као символ свештеника, такође представљају као онога који има тридесет година, он би и у том случају био представљен као тридесетогодишњак. Ако се тридесет година из првог стиха, како други верују, односе на тридесету годину од Јосијине Велике Пасхе 622. пре Христа, пророчке импликације су и даље исте.

Јосија значи „темел“, а његова Велика Пасха отпочела је јубиларни период који се окончао 22. октобра, на Дан очишћења, 573. године пре Христа. „Јубиларна линија“ од Јосије до 22. октобра подудара се са историјом од 1840. до 1844. године. Темелји из 1840. били су представљени царем Јосијом, а такође и Јосијом Личем. Двадесет други октобар био је представљен рогом јубиларне трубе која је била оглашена заједно с рогом Дана очишћења.

И избројаћеш себи седам суботâ година, седам пута по седам година; и време тих седам суботâ година биће ти четрдесет и девет година. Тада ћеш учинити да затруби труба

јубилеја десетого дана седмога месеца; на Дан помирења нека се затруби труба по свој вашој земљи. Левитска 25:8, 9.

Језекиљ је постављен унутар јубиларне линије од цара Јосије до 22. октобра, линије која представља првог и другог анђела из десете главе Откривења од 1840. до 1844. године. Језекиљ представља милерите првог и другог анђела и сто четрдесет и четири хиљаде трећег анђела. Језекиљ представља свештенство сто четрдесет и четири хиљаде, али његово првенствено пророчко обележје јесте то што је он пророк.

Пророк, Свештеник и Цар

Постоје три библијске личности које су почеле да служе у тридесетој години живота. Поред Језекиља, то су били Давид и Јосиф. Пошто су сви започели службу у доби од тридесет година, сви су они свештеници. Давид је симбол цара, Јосиф је свештеник, а Језекиљ је пророк у троструком царству славе које се састоји од пророка, свештеника и цара.

Међутим, како год бисмо пророка Језекиља применили као симбол, он је свештеник; и када се примени у линији јубилеја од Јосије до 22. октобра, Језекиљ је свештеник који би представљао свештеника у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, како је то предочено историјом од 1840. до 1844. и од цара Јосије до 22. октобра 573. године пре Христа.

Двадесет две

Библија јасно показује да је Језекиљ служио двадесет и две године. „Двадесет и две“ је симбол сто четрдесет и четири хиљаде, који су застава Божанства сједињеног с човечанством. У историји представљеној од Јосијине Пасхе до јубиларног славља 22. октобра у четрдесетом поглављу, Јосијина Пасха предочавала је дело Џосаје Лича 1838. и 1840. године. То дело састојало се у излагању временских пророчанстава о првој и другој невољи. Сада се може увидети да је пророчанство о првој и другој невољи много обухватније него што су то пионири препознали.

Језекиљ, као библијски пророк, у својим списима наводи више одређених датума него било који други библијски писац.

Језекиљ је омега начела да дан у библијском пророштву одговара једној години. У књизи Бројева, алфа спомињање начела дан-за-годину представљено је приликом прве побуне у Кадису, која је довела до четрдесет година лутања по пустињи. Последња, или омега побуна, представљена је код Језекиља у четвртом поглављу, док је Јерусалим разаран.

Алфа

Према броју дана у које сте уходили земљу, четрдесет дана, за сваки дан по једна година, носићете безакоња своја четрдесет година, и познаћете раскид обећања мога. Ја, Господ, рекох: заиста ћу то учинити свему том злом збору, који се сабрао против мене; у овој пустињи биће истребљени, и ту ће помрети. Бројеви 14:34, 35.

Омега

Лези и на леву страну своју, и положи безакоње дома Израилјева на њу; према броју дана колико будеш лежао на њој, носићеш њихово безакоње. Јер сам ти одредио године њихова безакоња према броју дана, три стотине и деведесет дана; тако ћеш носити безакоње дома Израилјева. А када их навршиш, лези опет на десну страну своју, и носићеш безакоње дома Јудина четрдесет дана: одредио сам ти сваки дан за годину. Зато ћеш окренути лице своје према опсади Јерусалима, и мишица твоја биће откривена, и пророковаћеш против њега. Језекиљ 4:4–7.

Кадис и разорење Јерусалима представљају алфа и омега побуну, представљајући начело дан за годину. „Начело дан за годину“ било је основно правило милерита и у историји од 1840. до 1844. године, као што је типолошки приказано у јубиларној линији од цара Јосије до 22. октобра. Језекиљ износи више датума него било који други пророк. У оквиру датирања код Језекиља препознаје се линија Јубилеја, која Језекиљево сведочанство непосредно повезује са историјом првог и другог анђела, а потом и са историјом трећег анђела.

Уз „линију Јубилеја“ Језекиљ лежи на свом боку три стотине и деведесет дана, а потом на другом боку четрдесет дана. „Четири стотине и тридесет“ јесте символ старог и новог завета, јер је Аврамово заветно обећање о четири стотине година ропства у Египту добило друго сведочанство од тридесет година у апостолу Павлу. Заједно су Аврам, (касније Авраам) од „старог“ и Савле, (касније Павле) од „новог“ сјединили своја сведочанства да утврде четири стотине и тридесет година као символ вечног завета. „Три стотине и деведесет дана“ „носићеш безакоње дома Израилјева.“ „А“ „носићеш безакоње дома Јудина четрдесет дана.“ Заједно десна страна и лева страна једнаке су Авраму и Павлу.

Завет је одувек био заснован на послушности или непослушности — животу или смрти. Начело дан за годину у милеритској историји било је питање живота или смрти, а ту историју је први анђео објавио као вечно јеванђеље. „Јеванђеље“ је питање живота или смрти, а испитно питање живота или смрти у милеритској историји било је постављено у оквиру начела по коме један дан одговара једној години. Предсказање које је дало снагу поруци првог анђела било је пророчанство о три стотине деведесет и једној години и петнаест дана о другом тешкоћу. У оквиру три стотине деведесет дана које је Језекиљ лежао на левом боку налази се илустрација временског пророчанства о три стотине деведесет и једној години и петнаест дана о другом тешкоћу. Потребно је пророчко расуђивање да би се пророчанство право поделило, али то није ништа мање од непрекидног дела Лава из племена Јудина који скида печате са поруке поноћног вапаја.

Тврдим да се Језекиљ мора посматрати као симбол сто четрдесет и четири хиљаде, али првенствено као симбол дара Духа пророштва, било да је представљен као пројава пророка последњих дана, или као пројава заветног народа који разуме начело методологије „ред на ред“.

Тврдим да се Језекиљева светлост на пророчанство о триста деведесет и једној години и петнаест дана подудара са човеком са земљаном четком који баца драгуље у већи ковчежић.

Тврдим да је светлост из Језекиља суштински елемент поруке крунског камена, када храм буде довршен.

Језекиљ се у првом стиху четрдесете главе налази на 22. октобру, и ту се Језекиљу даје виђење будућег храма. Тај храм је храм сто четрдесет и четири хиљаде, чијег је броја Језекиљ симбол. Та ће група проћи два испита пре него што стигне до трећег, одлучујућег испита. Језекиљ је приказан како прима своју светлост у храму, и стога светлост коју производи, као симбол, представља светлост која долази када Божји народ уђе у Светињу над светињама у складу са десетом главом Данила.

Светлост Откривења Исуса Христа, која је откривена, бива откривена управо непосредно пре него што се време милости заврши.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва ове књиге; јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:10, 11.

„Време је близу“ непосредно пре него што се време милости заврши у једанаестом стиху, и стога је Откривење Исуса Христа у то време распечаћено, јер је „време близу“.

Откривење Исуса Христа, које му даде Бог, да покаже слугама својим шта ће се ускоро збити; и посла га и објави преко анђела свога слуги своме Јовану, који посведочи реч Божју и сведочанство Исуса Христа, и све што виде. Блажен је онај који чита, и они који слушају речи овога пророштва, и држе оно што је у њему написано; јер је време близу. Откривење 1:1–3.

Време милости за лаодикијски адвентизам седмога дана завршава се при доношењу закона о недељи, а адвентизам је у деветом поглављу Језекиља представљен као Јерусалим. Тамо они који уздишу и вапе због гадости које се чине у земљи и у цркви примају печат. Печаћење се збива када источни ветрови ислама разгневљују народе, непосредно пре него што се време милости затвори. У осмом поглављу Језекиља четири нараштаја адвентизма долазе до свога закључка, при чему је четврти нараштај симболизован са двадесет и пет вођа који се клањају сунцу.

То виђење било је дато у симболичном облику један дан пре недељног закона, или непосредно пре завршетка времена милости, како је представљено са шест, шест, шест.

И догоди се шесте године, шестог месеца, петог дана у месецу, док сеђах у својој кући и старешине Јудине сеђаху преда мном, да ме тамо снађе рука Господа Бога. Тада погледах, и гле, обличје као појава огња: од изгледа бедара његових наниже — огањ; а од бедара његових навише — као појава светлости, као боја ћилибара. И пружи обличје руке, и ухвати ме за прамен косе на глави; и дух ме подиже између земље и неба, и одведе ме у виђењима Божјим у Јерусалим, к улазу у унутрашња врата која гледају ка

северу, где беше место lika љубоморе, који изазива на љубомору. И гле, слава Бога Израилева беше онде, према виђењу које видех у равници. Језекиљ 8:1–4.

Виђење шесте године, шестог месеца и петог дана дошло је непосредно пре „666“, симбола закона о недељи, када се време милости затвара за лаодикејски адвентизам. То виђење било је „према виђењу“ које је Језекиљ „видео у равници“. Виђење које је видео у равници налази се раније, у трећем поглављу.

Тада устах и изиђох у равницу; и гле, слава Господња стајаше онде, као слава коју видех на реци Хевару; и падох ницице. Језекиљ 3:23.

Виђење „равнице“, које је било виђење шесте године, шестог месеца и петог дана, било је виђење које је Језекиљ раније видео на реци Ховару.

И догоди се тридесете године, четвртог месеца, петог дана у месецу, кад бејаш међу заробљеницима крај реке Хевара, да се небеса отворише, и видех виђења Божја. Језекиљ 1:1.

„Виђења Божја“ која је Језекиљ „видео“ крај реке Ховара, била су виђење равнице, које је уједно и виђење из Језекиља, осме до једанаесте главе. Та виђења била су дата у контексту Језекиљевог загледања у светилиште, где се и остварује „тагаћ“ виђење огледала из десете главе. Језекиљ представља оне који учествују у пророчкој светлости која зрачи из Светиње над светињама док се Откривење Исуса Христа износи непосредно пре завршетка времена милости.

Када препознамо јубиларну линију цара Јосије која почиње Пасхом и завршава се 22. октобра, препознајемо символ пролећних празника и јесењих празника како су изложени у Левитској двадесет трећој глави. Тамо су пролећни и јесењи празници изложени са по двадесет и два стиха сваки, као што је и Језекиљева служба трајала двадесет и две године. Постављање Језекиља у тридесету годину јубиларне линије омогућава да се Језекиљево рођење усклади са Јосијиним препородом. Ако је имао тридесет година у тридесетој години јубиларног циклуса, онда би Језекиљ био рођен у време Јосијине реформе.

Језекиљ је символ оних који вером улазе у Светињу над светињама. Када тамо уђу, они виде точкове унутар точкова, који представљају сложено преплитање људских међусобних односа. Као и код Јована у десетој глави Откривења, Језекиљ представља милерите, али непосредније сто четрдесет и четири хиљаде. Његово паралелно временско пророчанство од три стотине деведесет и једне године и петнаест дана приказује коначни суд над лаодикијским адвентизмом разорењем Јерусалима, и оно укључује загонетку тридесет и осам и четрдесет.

Оно обухвата симболику четири стотине и тридесет година.

То обухвата четворогодишње раздобље представљено периодима 1333–1337, 1449–1453 и 1840–1844.

Разматрање ове најважније теме започећемо у наредном чланку.

„У визијама датим Исаији, Језекиљу и Јовану видимо колико је небо тесно повезано са догађајима који се збивају на земљи и колико је велика Божја брига за оне који су Му верни.“ Testimonies, том 5, 753.

„Сам Христос био је Господар храма. Када би га напустио, његова слава би отишла — она слава некада видљива у Светињи над светињама изнад престола милости, где је првосвештеник улазио само једанпут годишње, на велики дан помирења, са крвљу заклане жртве (као прасликом крви Сина Божјег проливане за грехе света), и кропио њоме олтар. То је била Шекина, видљиви павиљон Јехове.

„То је била та слава која је откривена Исаији, када каже: ‘Године кад умре цар Озија видех и Господа где седи на престолу, високом и уздигнутом, и skut Његов испуњаваше храм’ [Исаија 6:1–8 quoted].“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1139.

„Виђење дато Исаији представља стање Божјег народа у последњим данима. Њима је дата предност да вером посматрају дело које се одвија у небеској светињи. ‘И отвори се храм Божји на небу, и показа се у храму Његовом ковчег завета Његова.’ Док вером гледају у Светињу над светињама и виде Христово дело у небеској светињи, они увиђају да су народ нечистих усана, — народ чије су усне често говориле таштину и чији дарови нису били посвећени и употребљени на славу Богу. С разлогом могу очајавати када своју слабост и недостојност упоређују са чистотом и милином славног Христовог карактера. Али ако, попут Исаије, приме утисак који Господ намерава да буде учињен на срцу, ако понизе своје душе пред Богом, за њих има наде. Лук обећања је над престолом, и дело учињено за Исаију биће извршено у њима. Бог ће одговорити на молбе које долазе из скрушеног срца.“

„Циљ овог великог и свечаног Божјег дела јесте да се снопови саберу у небеску житницу; јер земља треба да се испуни славом Господњом. Зато нека се нико не обесхрабри кад види преовлађујућу злоћу и чује језик који долази с нечистих усана. Када се силе таме построје против Божјег народа; када Сотона скуп своје чете за последњи велики сукоб, и његова сила буде изгледала велика и готово неодољива, јасан поглед на божанску славу, на престо висок и узвишен, надсвођен луком обећања, донеће утеху, сигурност и мир.“ Review and Herald, December 22, 1896.

„На обалама реке Хевар, Језекиљ је угледао вихор који као да долази са севера, ‘велики облак и огањ који се савијаше у себи, и светлост беше око њега, а из његове средине као боја ћилибара.’ Мноштво точкова, који су се међусобно укрштали, покретала су четири жива бића. Високо изнад свега тога ‘беше обличје престола, по виђењу као камен сафир; и на обличју престола беше обличје као по виђењу човека озго на њему.’ И у херувимима се показа облик људске руке под њиховим крилима.’ Језекиљ 1:4, 26; 10:8. Точкови су по своме устројству били тако сложени да су на први поглед изгледали као да су у пометњи; али су се кретали у савршеном складу. Небеска бића, подржавана и вођена руком испод крила херувима, покретала су те точкове; изнад њих, на престолу од сафира, беше Вечни; а око престола дуга, знак божанске милости.“

„Као што су замршене појаве налик точковима биле под вођством руке испод крила херувима, тако је и сложени ток људских збивања под божанском управом. Усред раздора и метежа народа, Онај који седи над херувимима и даље управља пословима земље.

„Историја народа који су, један за другим, заузимали своје одређено време и место, несвесно сведочећи о истини чије ни сами значење нису познавали, говори нам. Сваком народу и сваком појединцу данашњице Бог је одредио место у Свом великом плану. Данас се људи и народи мере виском у руци Онога који не греши. Сви они, сопственим избором, одлучују о својој судбини, а Бог управља свим ради испуњења Својих намера.“

„Istorija koju je veliki JA JESAM obeležio u svojoj Reči, povezujući kariku za karikom u proročkom lancu, od večnosti u prošlosti do večnosti u budućnosti, kazuje nam gde se danas nalazimo u povorci vekova i šta se može očekivati u vremenu koje dolazi. Sve što je proročanstvo proreklo da će se zbiti, sve do sadašnjeg vremena, ispisano je na stranicama istorije, i možemo biti sigurni da će se sve što tek treba da dođe ispuniti svojim redom.“
Vaspitanje, 178.